

Осінь

Павло Грабовський

I

Осіню дмухнуло —
Висохли квіточки;
Хмуро, безпритуло
Глянули садочки.

Жовкне і травиця,
Така її доля,
Хіба зелениться
Хлібець серед поля.

Хмара небо криє,
Сонечко не блисне,
Вітер вовком виє,
Дощ потоком висне.

Швидко погнав води
Струмок бистрохвильний;
Пташка від негоди
Подалася в ірій.

II

Тільки ж то сіромі
Нема куди дітись;
Гибіти у стомі,
Без кінця нудитись...

Ще й не знати — за що,
За чию провину,
Всяк кричить "ледащо"
На дрібну людину.

Восени чи влітку,
Взимку чи весною
Борба без просвітку

З долею сумною.

Весна — краса року,
Осінь — то відрада,-
Гукає (нівроку)
Співацька громада.

Осінь всім багата,
Досить є надворі,
Не пустує хата,
Надбано в коморі.

Аж тріщить по клунях...
Не життя, а солод!
Так бринчать на струнах;
Справді ж — лютий голод.

Всюди — пекло. Зайдеш
Часом до хатини —
Хоч котись, не знайдеш
Ані стебелини.

Осінь — це потрібна
Праці нагорода...
Що ж така безхлібна,
Скрутна для народа?